

„איש לא אמר לנו דבר — ומי שרד הרווחה הציע שנמסור אותו למוסד!“

אביבה ליאון, שאני שונא אותה, אמרה לנו למסור את הילד למוסד. ענית לה שזה הילד שלנו, שאנחנו אוהבים אותו, ושאי מאחל לה שהיא תמסור את נכדיה למוסדות. ואמר במרידות צביקה.

צביקה ורות היו נשואים כמעט עשרים שנה כאשר נואשו מילד. בריקות רפואיות העלו, כי בגלל בעיות גינקולוגיות, לא תוכל רות ללדת לעולם. ולפני טכניקת ילדייהמכנה היתה הדרך היחידה לזכות בתינוק — לאמץ אותו. על כן פנו בנייהווג והגישו בקשה לאמץ ילד.

צביקה ורות הם אנשים משכילים, צביקה הוא עורך דין וגם רות עובדת במיקצוע חופשי. הם מתפרנסים יפה, וילד היה זוכה בביתם ליחס של נסיך. „סיפרו לנו שאימוץ זה עניין ארוך ומסוכן ושמהכים המון זמן, אבל היה לנו מזל. לא עברה אפילו שנה מאז שנרשמנו, והעוברת הסוציאלית כאה אלינו הביתה ואמרה לנו שיש לה משהו מיוחד עבורנו.“ מספר צביקה.

גם רותי נזכרת: „לא הייתי עדיין מוכנה נפשית לאימוץ. עמדת לינסוע לחו"ל בענייני עבודה, אבל העוברת עשתה לי שטיפת מוח. היא שיבחה מאוד את האם הצעירה, ואמרה לי שזאת בחורה מבית טוב, העומדת ללדת והיא תמסור את התינוק שלה לאימוץ. היה חשוב לי מאוד שלפחות לאם של התינוק שלי יהיו גנים טובים. ביטלתי את הנסיעה וישבתי לחכות לתינוק, והוא לא הגיע.“

ככל שעברו הימים, סיפרו לבני הווג כי לתינוק יש שילשול. לבסוף, בגיל 25 יום, הגיע רוני לבית הוריו החדשים. „כולם חשבו שיש לנו פרוטקציה שקיבלנו את התינוק כליכך מהר.“ אומר צביקה.

רק שתי מילים

רות מציגה את אלכוסייהתמונות המיש"פחתי, והוא מספר את הסיפור האכזרי כולו.

„איך אפשר, בכלל, למסור ילד כזה למוסד? הוא ישרך שם, או יחנק שם!“

בגלל תקלה בדרכייהנשימה, קשה לו לנשום והוא שואף אוויר ברעש מתמיד. רוני חולה במחלת הנפילה, והוא מקבל טיפול נגד מחלה זו. רוני איננו מסוגל לאכול בעצמו, ובגלל עוויתות פנימיות איננו מסוגל לאכול אוכל מוצק. הוא ניזון רק ממוזן נוזלי. הוא איננו יודע לומר כי הוא רוצה ללכת לשירותים, ועל כן הוא נזקק לחיתולים ביום ובלילה. הוא איננו יכול להתלבש ולהתרחץ בעצמו.

כאשר יש צורך לחפוף את ראשו, או לגזור את ציפורניו, הוא מתנגד בתוקף. צועק, צובט ושוטר. מכיוון שאיננו יכול לבטא את עצמו, הוא מתוסכל מאוד ומתעצבן בקלות. בגלל פגם בחיבורי רגל שמאל, הוא צולע על רגלו.

לפי הגרורות הביטוחיאלאומי רוני הוא נכה כמאה אחוזים.

קבועים בבית-חולים

ה הורים חוששים מאוד להשאיר את רוני לבדו, אפילו לרגע אחד. הם יודעים כמה הוא פגיע וכי הוא עלול להזיק לעצמו, בגלל חוסריהבנתו.

כאשר היה רוני בן שלוש, הביא אביו הביתה חומצה חריפה, לפתיחת סתימה בכיור. רוני חטף את הבקבוק, שעמר מתחת לכיור, ושתה את החומצה. רות ראתה את הדבר ונתקפה בהלם. היא החלה צועקת, תפסה את רוני בידה וניערה אותו, כשראשו כלפי מטה. הוא הקיא את רוב החומצה ששתה. „זוה מה שהציל אותו“, אומר צביקה. „לקחתי אותו במכונית ונסעתי לבית-חולים הדסה, אולי 200 קילומטר לשעה.“

רוני שכב חודש בבית-החולים. החומצה גרמה לכווייה בושט, והכווייה הותירה ריקמת-צללת, אשר הצרה את הוושט והפריעה לילד לבלוע. רוני לא יכול היה להעביר דרך הוושט הצר אפילו כמה טיפות נוזלים. הוא היה מקיא כל דבר. הרופאים טיפלו ברוני על-ידי הרחבות ושט

הילד

שאיני מצונו - מפגד!

שבועיות, ניתוח הצריך הרדמה מלאה. אולם, כשלב מסוים, התייאשו הרופאים ואמרו להורים כי רוני לא יוכל לאכול באופן נורמלי כל ימי חייו, ויורק לזונדה. צביקה ורות סרבו להשלים עם הגורל. הם פנו לפרופסורים אחרים, ואחר מהם הבטיח לעזור. מאז כמשך שנתיים, בכל שבוע היה רוני מאושפז יום אחד בבית-חולים בלינסון, ושם עשו לו הרחבת הוושט. „היינו שם כבר ארבעים קבועים. כל יום שיש לייתי בא עם רוני ומחכה עד שגמרנו

מתחת לעיניים השחורות הגרולות, המצועעות בריסים ארוכים, נותר הפה פעור. הלשון מבצבצת מתוך השפתיים וריר זב על הסנטר. הרופאים של טיפת-חלב אמרו לי כאותו זמן, שליילד יש בעיות התפתחות, אבל אף אחד לא העז להגיד לי את האמת על רוני. אני חושבת שהם ידעו שהוא ילך לאומץ, ולא היה להם נעים לספר לי מה מצבו.“ אומרת רות. צביקה ממחר להוסיף: „כאותה תקופה, אם רופא היה אומר לי שרוני מפגד, אני הייתי טורק

בדף הראשון מורבקות כמה תמונות של תינוק זעיר ושחרחר. הוא איננו נראה שונה מכל תינוק אחר בניגולו. מתחת לתמונות כתבה יד אוהבת את גילו של התינוק ואת שמו. ברפים הכאים יש תמונות מטקס ברית-המילה, שערכו לרוני בבית. הורים מחייכים וסכים וסכתות גאים. שוב מראות הכתובות ליד התמונות כמה אהבה ותיקווה היו להורים וכמה תיקוות תלו בתינוק. ברפים הבאים נראה רוני בגיל שנה, עם

„חשבו שיש לנו פרוטקציה מפני שקיבלנו תינוק תוך כחות משנה — ואז התברר שהוא מפגד ונכה ב-100%!“ עתה פנו ההורים לבית-המישפט וטוענים: „בוצעה כאן תרמית!“

לטפל בו. רוני כליכך התרגל לבית-החולים, שהוא אוהב אותו. בית-החולים הוא כמו הבית השני שלו.“ אומר צביקה.

חמש דקות בלי נשימה

אולם כאשר הגורל מתאכזר, אין לו רחמים. באחת מהרחבות הוושט הללו חדר מכשיר ההרחבה וניקב את רופן המעי. „אמרו לי שזה כמעט מוות בטוח, כי בגלל הנקב נוצר זיהום בחלל החזה, ונגד זה אין מה לעשות.“ לקחו את רוני להרדמהניתוח של מחלת-הלב.

כפניו את הדלת ואומר לו שהוא בעצמו מפגד. לא הייתי מוכן לקבל את זה.“ בנייהווג לא היו מוכנים לקבל את המציאות המרה, שנכפתה עליהם. הם התרוצצו מרופא לרופא, כדי שמישהו יתן להם תיקווה. אבל ככל שגדל, התבלטו ההכרלים בין רוני ובין ילדים אחרים בני גילו, ואי-אפשר היה להתעלם מהם יותר.

רוני היה הרכה יותר קטן וצוננו מילדים בני גילו. היום, כאשר רוני הוא בן שבע, מישקלו עשרים קילו בלבד. עד היום טרם למד לרדור. המילים היחידות, שאותן הוא מצליח לבטא בקושי, הן: „אממא... אבבא...“ יתר הומון הוא מוציא מגרונו קולות משונים, חסרי-פשר.

בתדודתו, הצעירה ממנו בכמה חודשים. את רואה איך היא כבר הולכת חופשי ורוני עדיין בקושי עומד על רגליו?“ שואלת רות. היא מצביעה על תנוחתו המזורה של התינוק, הנשען על סלע ואיננו מצליח לעמוד זקוף. התמונות מצביעות בכיור על כך שרוני אין שיווי-מישקל ויציבות גופנית. בתדודתו כבר דיברה שוטפת, והוא לא הוציא עדיין מילה מהפה. זה היה מזור, מספרת רות.

ככל שמתקדמים ברפי האלבוס, מתגלה האמת. פניו של רוני נשארות הייבניות, אולם „ כל השמות בדויים. חוקהאימוץ אוסר למרסם שמו של כל אדם הקשור לאימוץ.

למוסד? אביבה ליאון, מקידת אימוצים ראשית במיש- רדיהרווחה, הציעה לשלוח את הילד למו- סד. היא דיברה כמו קאמו. אומרת האם.